

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.107/2026/4.
A felperes:	felperes neve (felperes címe) Független Rendőr Szakszervezet
A felperes képviselője:	(felperesi képviselő címe) eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor)
Az alperes:	alperes neve (alperes címe)
Az alperes képviselője:	Tarcsáné dr. Varga Mirjam kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (20. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 8.K.700.762/2025/19. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 60.000 (hatvanezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2022. június 1. napjától 2024. december 31. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes név¹ Igazgatóság név² Osztály név³ Autópálya Alosztály szervezeti egységénél szolgálatparancsnok beosztásban teljesített

szolgálatot. A perbeli időszakban az eredeti beosztási kötelmeit meghaladóan, rendszeres jelleggel látott el járőrszolgálati feladatokat, tevőlegesen részt vett a közúti és migrációs ellenőrzésekben, a bűncselekmények felderítésében és megakadályozásában, a különböző helyszínbiztosításokban, a közlekedésbiztonsági akciókban, parkolóellenőrzésekben, mindezekkel párhuzamosan pedig napi szintű statisztikai adatszolgáltatást teljesített, továbbá ellátta az elektronikus levelezés kezeléséből és a telefonhívások fogadásából adódó adminisztratív teendőket is. A napi munkaideje legalább 60%-át kitevő közterületi járőrszolgálatot teljesített, amely közben az állományellenőrzési feladatait nem tudta ellátni. A többletfeladatok végzése miatt a perbeli időszakra a rendvédelmi illetményalap 100%-ában meghatározott mértékű megbízási díj megfizetési iránti szolgálati panaszát az Országos Rendőr-főkapitány a 29000-101/841-1/2025.Szü. számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes keresetében a perbeli időszakra bruttó 1.198.150 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetének jogalapját a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjaira, valamint (5) bekezdésére alapította, a megbízási díj összegszerűségét a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg.

[3] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte, vitatva azt jogalapjában és összegszerűségében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek megbízási díj jogcímen bruttó 1.198.150 forint tőkét és annak késedelmi kamatát. Döntése jogszabálya alapjaként a Hszt. 2. § 25. pontjára, 71. § (1) bekezdés a), c) pontjaira, (3) és (5)-(6) bekezdéseire, 102. § (1) bekezdés b) pontjára, a szolgálatparancsnoki tevékenységről szóló 14/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 14/2017. ORFK utasítás) 1., 4., 9., 15. pontjaira, 18. pont c) alpontjára, 33. pont c) alpontjára, 35. pont e), f) és m) alpontjaira, valamint a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (továbbiakban: Járőrszabályzat) 4., 10. és 14. pontjaira hivatkozott.

[5] A tényállás megállapítása során elsődlegesen a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában rögzített feltételrendszer alapján azt vizsgálta, hogy a felperes az állományban mutatkozó járőri létszámhiány következtében ténylegesen ellátott-e olyan, az eredeti szolgálatparancsnoki beosztásának normatív kereteibe nem tartozó feladatokat, amelyek – a Hszt. 71. § (3) bekezdésének 2023. február 1-jei módosítását követően jelentős többletmunkát keletkeztető – rendszeres többlettevékenységnek minősülnek. E körben rögzítette, hogy az alperes a keresetben nevesített feladatok tényleges ellátását nem tette vitássá, perbeli

védekezését kizárólag a végzett tevékenység eltérő jogi minősítésére, illetőleg a feladatellátás eseti jellegének állítására alapította.

[6] Rögzítette továbbá, hogy a járőri, illetőleg a szolgálatparancsnoki beosztás a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 15.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. melléklete értelmében egymástól elkülönülő, önálló szolgálati beosztásnak minősül, amelyek feladatrendszerét a 14/2017. ORFK utasítás és a Járőrszabályzat nem kódexszerű teljességgel, hanem az elhatároláshoz szükséges lényegi iránymutatást nyújtva határozza meg. Hangsúlyozta, hogy a járőrszolgálat fogalmilag a közterületek és nyilvános helyek rendőri ellenőrzésére, azaz aktív közterületi rendőri intézkedések foganatosítására irányul, ezzel szemben a szolgálatparancsnok munkaköre elsődlegesen az alárendelt állomány tevékenységének irányítását, ellenőrzését, segítségét és koordinálását foglalja magában. Erre figyelemmel elvetette az alperes azon kiterjesztő jogértelmezését, amely szerint a 14/2017. ORFK utasítás 4. pontjában hivatkozott „intézkedés” a szolgálatparancsnok számára primer, aktív közterületi rendőri eljárási kötelezettséget írna elő; e normatív fordulatot az alárendelt állomány közterületi irányításával és ellenőrzésével szervesen összefüggő, vezetői feladatként értékelte. Kiemelte, hogy a 14/2017. ORFK utasítás 15. pontja – amely a szolgálatteljesítési idő legalább egyharmadának közterületen történő teljesítését írja elő – nem tartalmi, hanem helyszíni meghatározás, ezért nem azonosítható a járőri vagy járőrvezetői beosztás feladatainak ellátásával.

[7] A bizonyítékok értékelése körében az alperes által csatolt eligazító lapok, valamint tanú1 és tanú2 vallomása alapján azt állapította meg, hogy a felperes 2023. február 22. napjáig szinte napi rendszerességgel végzett közúti közlekedési, gépjármű- és forgalomellenőrzési feladatokat, parkolóellenőrzést, helyszínbiztosítást, továbbá közlekedési és nem közlekedésbiztonsági célú fokozott ellenőrzésekben, migrációs ellenőrzésben, valamint embercsempészet megakadályozásában és felderítésében is részt vett. Értékelte azt is, hogy a felperes az eredeti munkakörén túlmutatóan – az azonnali intézkedést nem igénylő elektronikus levelek továbbítása, illetőleg a külső telefonhívások fogadása és érdemi kezelése révén – olyan adminisztratív teendőket is ténylegesen ellátott, amelyeket a 14/2017. ORFK utasítás 35. pont e) és f) alpontjai a szolgálatparancsnok számára tiltott tevékenységként nevesítenek.

[8] Mindezek alapján arra a jogi következtetésre jutott, hogy a felperes a napi szolgálatteljesítési idejének jelentős hányadában – az eseti jelleget fogalmilag kizáró rendszerességgel – ténylegesen nem a kinevezése szerinti szolgálatparancsnoki, hanem más, attól elkülönülő beosztáshoz tartozó feladatkört látott el.

[9] A Kúria Kf.III.45.173/2021/4., Kfv.VII.39.247/2020/4., Kfv.VII.39.289/2021/4., Mfv.II.10.179/2011/4. és Mfv.II.10.625/2012/4. számú határozataiban megfogalmazott iránymutatások alapján rögzítette, hogy a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség. Az alperes a felperes munkakörébe tartozó feladatokat egyoldalúan nem bővíthette, különösen nem egy más norma, azaz a Járőrszabályzat hatálya alá eső járőri feladatok végzésének kötelező előírásával. Ebből következően nem helytálló az az alperesi érvelés, miszerint a 14/2017. ORFK utasítás személyi hatályának 2023. február 23-i megváltozása folytán a felperes számára előírt feladatok a beosztásába tartozó feladatnak minősültek.

[10] A bizonyítás körében megállapította, hogy az alperes a 6 reprezentatív hónapra készített kimutatásában a napi eligazító lapok adatai alapján maga is elfogadta a felperes járőrszolgálati jellegű – vagyis a bíróság jogi minősítése szerint a beosztásához nem tartozó – feladatvégzésének tényét, amelynek időarányát a havi átlagos szolgálati időhöz viszonyítva 24-35% közötti, átlagosan 28%-os mértékben mutatta ki. Rögzítette, hogy a tanúk

nyilatkozata és a szolgálati előjáró vallomása szerint a havi szolgálatok legalább 50%-ában csak 2 fő látott el egy-egy napi szolgálatot, ami miatt a napi szolgálat 7-9 órájában (átlagosan a 3. és 10. óra között) a felperes lényegében nem koordináló, ellenőrző, irányító, hanem járőri feladatokat teljesített (így sebességellenőrzést, valamint napi 1-7 esetszámú, előre nem tervezhető baleseti küldést).

[11] tanú2 vallomása, valamint a csatolt rész-állománytábla adatai alapján tényként állapította meg, hogy az érintett szervezeti egységnél a perbeli időszakban folyamatos járőri létszámhiány állt fenn, mivel a 8 fős állományból 3-4 fő mindvégig hiányzott. Ezen bizonyítékok értékelése eredményeként arra a jogi végkövetkeztetésre jutott, hogy a folyamatos létszámhiány okán elrendelt többletfeladat-ellátás egyértelműen megalapozta a felperes megbízási díjra való jogosultságát a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti jogalapon is.

[12] Az összecszerűség körében – figyelemmel a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 18.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósításáról szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (2) bekezdésére, továbbá a Kúria Kfv.VII.37.780/2020/5. és a Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.067/2022/4. számú döntéseiben rögzített mérlegelési szempontokra (munka bonyolultsága, gyakorisága, időigénye) – a kereset szerinti, az illetményalap 100%-ában megjelölt mértéket arányosnak és indokoltnak tartotta, elvetve az alperes által javasolt 50% körüli díjazást. Érvelése szerint a Hszt. 71. § (5) bekezdése az 50% és 200% közötti sávot jelöli ki; ehhez képest a középértéket el nem érő 100%-os díjazás a napi szolgálat 7-9 óráját kitöltő, minden szolgálati napon jelentkező folyamatos többletteher és felelősség arányában nem eltúlzott.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[13] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatásával 2023. február 22. napjáig megállapítottan a megbízási díj illetményalap 50%-ára (173.925 forintra) történő mérséklésére, ezt meghaladóan pedig a kereset elutasítására irányult, figyelemmel arra, hogy az Autópálya Alosztályon dolgozó szolgálatparancsnokok feladatai 2023. február 23. napjától kikerültek a 14/2017. ORFK utasítás hatálya alól. Harmadlagos fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a teljes perbeli időszak tekintetében a megbízási díj illetményalap 50%-os mértékére (599.075 forintra) történő mérséklését kérte, figyelemmel az összecszerűség nem megfelelő mérlegelésére.

[14] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (2) bekezdését és a Kp. 78. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. §-ában a bizonyítékok egyenként és összességében történő értékelésére vonatkozó előírást; az elsőfokú bíróság ezt az értékelést elmulasztotta, illetve azt iratellenesen valósította meg.

[15] A 30/2015. BM rendelet 2. mellékletére utalással kifejtette, hogy a tiszthelyettesi besorolási osztályba tartozó szolgálatirányító parancsnoki beosztáshoz képest több szinttel alacsonyabb besorolási kategóriába esnek a járőrvezetői és járőri feladatok. A két munkakör a név2 feladatok körén belül mutat számos átfedést, ezek közül a jelen perben azok a feladatok relevánsak, melyek a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati szabályzat) 3. § (2) bekezdés f) pontja szerint a név2 szolgálatot ellátók általános tevékenységeiként értékelendők.

[16] Az elsőfokú bíróság a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját sértve figyelmen kívül hagyta a fokozott ellenőrzések, TIK-küldések, országos akciók és prevenciók célú közúti ellenőrzések jogi normáinak tartalmi értelmezésére történt hivatkozását, s hiányos bizonyítás eredményeként hozta meg döntését. Beadványában tételesen kimunkálta, hogy a perbeli időszakban a felperes ténylegesen milyen időtartamú és jellegű munkát végzett, a 6 reprezentatív hónapban a járőri többletmunka átlaga 28% volt. Az elsőfokú bíróság adós maradt annak megválaszolásával, hogy a szolgálatparancsnoki beosztásnak miért nem lehetnek olyan feladatai, amelyek emellett párhuzamosan a járőri beosztáshoz is tartozhatnak.

[17] Az elsőfokú ítélet a [80] bekezdésében ugyan a párhuzamos feladatok lehetőségét nem vitatta, azonban nem válaszolta meg, hogy mindezek alapján egyes feladatok miért tekintendők többletmunkát eredményezőnek. Az helyes megállapítás, hogy a 14/2017. ORFK utasítás és a Járőrszabályzat direkt módon nem határozzák meg a két beosztás feladatait, ezért nem végezhető szolgálatparancsnoki feladat egy járőr számára, azonban ez fordítva nem igaz. A törvényszéknek arra is figyelemmel kellett volna lennie, hogy a szolgálatparancsnoki beosztás mellett a járőri feladatok ellátása jelentős többlettudást nem igényel. Figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság, hogy a 14/2017. ORFK utasítás, a Járőrszabályzat, a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 13. § (1) bekezdése szerint, valamint a Szolgálati szabályzat 4. §-a alapján a szolgálatirányító parancsnoknak és a járőrnek is intézkedési kötelezettsége van. A szolgálatirányító parancsnok önálló intézkedési jogkörébe tartoznak például a baleseti szemlebizottság vezetése, a helyszínelési munka irányítása, a gépjárművek ellenőrzése, a sebességmérési feladatok, melyek egyértelműen nem esnek a felperes beosztásán kívül. Mindezt még jobban szemlélteti a 14/2017. ORFK utasítás 2023. február 23. napjától történt módosítása. A Szolgálati szabályzat 2. § 1. pontjára, 67. § (1) bekezdésére, 70. § (1)-(4) bekezdéseire, valamint 88. § (1) bekezdés c) pontjára utalással kifejtette, hogy a szolgálatirányító parancsnoknak általános önálló intézkedési jogköre van, erre figyelemmel az elsőfokú ítélet szerinti járőri feladatok nem tekintendők az eredeti beosztáson kívüli többletfeladatoknak; az elsőfokú ítélet [73]-[74] és [77] bekezdéseiben található ezzel ellentétes bírói értelmezés jogsértő érdemi döntéshez vezetett.

[18] A Kúria Mfv.II.10.516/2017. számú ügyben hozott eseti döntésében kifejtettek szerint megbízási díjra a tartósan a beosztáshoz nem tartozó magasabb besorolású beosztás feladatainak ellátása jogosít, a perbeli esetben azonban sem beosztáshoz nem tartozó feladatellátásról, sem magasabb beosztás ellátásáról nem lehet beszélni figyelemmel arra is, hogy 2023. február 23. napjától az autópálya szolgálati parancsnok kikerült a 14/2017. ORFK utasítás hatálya alól. A fenti módosítást követően az Autópálya Alosztály szolgálatparancsnoka más szervezeti elemek szolgálatparancsnokaitól eltérő terjedelmű és összetételű feladatokat kell, hogy ellásson, megszűnt számára a napi munkaidő legfeljebb 30%-át jelentő közterületi jelenléti kötelezettség. Az elsőfokú bíróság nem tisztázta, hogy milyen területi, illetve helyi besorolású járőri, név2 járőri állomány helyettesítését tartotta megállapíthatónak.

[19] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti igény jogalapját a járőri létszámhiányra hivatkozással a teljes kereseti időszakra megállapíthatónak tartotta, noha saját indokolása szerint a létszámhiányos állapot legfeljebb a

perbeli időszak egy részét, mintegy 1,5 évet érintett. Álláspontja szerint a törvényszék nem értékelte kellő súllyal az általa szolgáltatott rész-állománytábla adatokat és annak elemzését, amely szerint a munkáltató a járőri állományban mutatkozó üresedést a perbeli időszak jelentős részében minimalizálta.

[20] Az összecszerűség körében a Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.067/2022/4. és a Kúria Kf.VII.39.523/2021/4. számú eseti döntéseiben írt mérlegelési szempontokra utalással kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a komplex bírói értékelésnek. Nem tulajdonított kiemelt jelentőséget annak az általa objektív, okiratokkal alátámasztott ténynek, hogy a felperesi járőrszolgálat ideje nem haladta meg a tényleges munkavégzés 28%-át. Ezzel szemben tanúbizonyításokra – azaz nem objektív bizonyítási eszközre – hivatkozással elfogadta a felperesi érvelést. Ennek eredményeként a fenti munkaidő igény csak felszínes értékelést kapott, a részletes időráfordítási adatok elemzése elmaradt, amellyel a törvényszék iratellenes megállapításokat téve jogkérdésben tért el a fenti precedensértékű bírósági döntésektől. Amennyiben elfogadható, hogy a forgalomellenőrzés járőri munka, a megbízási díj mértékét is ehhez kellett volna igazítani és értékelni, hogy a felperes alacsonyabb beosztású feladatokat látott el, továbbá a sebességellenőrzés tekintetében olyan feladatokat, amelyek nem rendelhetők egy beosztáshoz sem. A 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdésében írt szempontokat az elsőfokú bíróság nem mérlegelte, a jogalap fennállása esetén az alacsonyabb beosztású feladatellátásra figyelemmel a megbízási díj nem lehetne több 50%-nál. A Kúria Mfv.II.10.179/2011/4. számú eseti döntésében a megbízási díj mértékével kapcsolatban kimondottakhoz igazodva figyelembe kellett volna venni, hogy a többletfeladatok különleges többlettudást nem igényeltek és alacsonyabb beosztásúak voltak, mindemellett értékelni kellett volna, hogy a felperes szolgálatirányító parancsnoki beosztása 2023. február 23. napjától kikerült a 14/2017. ORFK utasítás hatálya alól és jelenleg nincs olyan ORFK norma, amely konkrétan szabályozná a munkakörét.

[21] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy az alperes jogellenesen, a kógens jogszabályi besorolások és a kúriai precedens határozatok figyelmen kívül hagyásával próbálta a szolgálatirányító parancsnoki beosztás alapfeladatait a járőri feladatokkal összemosni. A perben lefolytatott bizonyítás kétséget kizáróan igazolta a tartós járőrhiányt és azt, hogy emiatt mindennapos, aktív járőri többletfeladatokat látott el, ami egyértelműen megteremtette a követelés jogalapját. Az elsőfokú bíróság által megítélt, a rendvédelmi illetményalap 100%-át kitevő megbízási díj a mindennapos többletterherhez viszonyítva arányos, a törvényi kereteknek teljes mértékben megfelel, így a bírói mérlegelés nem tekinthető okszerűtlennek.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[22] A fellebbezés nem alapos.

[23] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó tényállást a releváns körben feltárta, a rendelkezésre álló peradatokat, bizonyítékokat mind a jogalap, mind az összecszerűség

tekintetében okszerűen értékelte, a kereset szerinti marasztaló döntése az irányadó anyagi és eljárásjogi jogszabályoknak megfelel. Indokait – azok ismétlése nélkül – a másodfokú bíróság osztotta, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel emeli ki az alábbiakat.

[24] Az elsőfokú bíróság a felperes megbízási díjra való jogosultságát a perbeli időszak egészére a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjai alapján egyaránt megállapította. Az ítéltábla ugyanakkor nem osztotta az elsőfokú bíróság azon jogi következtetését, amely szerint a felperes megbízási díjra való jogosultsága a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja alapján is megállapítható, mert bár az alperes az állománytáblát, illetve a részállománytáblára vonatkozó adatokat a perben csatolta, a felperes ezekhez kapcsolódóan nem tett olyan konkrét, időszakokra bontott, a rendszeresített és betöltött járőri státuszokat, a tényleges szolgáltatásszervezési hiányokat, valamint azok felperesre háruló feladatkövetkezményeit egymással összekapcsoló levezetést, amelyből az általa hivatkozott 50%-os, illetőleg 37,5%-os járőrhiány számszerűen, okszerűen és a perbeli időszak egészére nézve ellenőrizhetően megállapítható lett volna. Ezt a bizonyítási hiányt nem pótolta az elsőfokú bíróság azon megállapítása sem, amely szerint az alperesi kimutatások, valamint tanúvallomása alapján „lényegében 1,5 évig” a 8 járőrből 3 vagy 4 fő mindvégig hiányzott, mivel e megállapítás – amint arra az alperes helyesen hivatkozott – legfeljebb a perbeli időszak egy részére vonatkozó járőri létszámhelyzetet írta le, míg a peresített időszak 2022. június 1. napjától 2024. december 31. napjáig, vagyis 31 hónapon át tartott, ezért abból a teljes időszakra kiterjedő, folyamatos és a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjának alkalmazását önállóan megalapozó helyettesítési, illetve üres beosztáshoz kapcsolódó feladatellátás nem volt levezethető. Figyelemmel azonban arra, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díj jogalapja körében a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára is alapította döntését, amikor a felperes szolgálati beosztásába nem tartozó járőri, járőrszolgálati feladatokat vette alapul, így az a körülmény, hogy emellett a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetkört kellő mélységben nem vizsgálta, és e körben téves következtetésre jutott, az ügy érdemi elbírálására nem hatott ki.

[25] Ennek rögzítését követően, rátérve az elsőfokú ítéletnek a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontján alapuló jogkövetkeztetését támadó alperesi fellebbezés érdemi vizsgálatára, az ítéltábla mindenekelőtt arra mutat rá, hogy az alperes a jogorvoslati kérelmében – a Kp. 78. § (2) bekezdésére, valamint a Kp. 78. § (1) bekezdése szerint irányadó Pp. 279. §-ára történő utalással – mind a perbeli igény jogalapja, mind pedig annak összecszerúsége tekintetében az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelésének és mérlegelésének okszerűtlenségét állította. A jogalap körében a törvényszék az irányadó tényállást az alábbiak szerint helytállóan állapította meg és az ebből az ügy érdemére levont jogkövetkeztetése megalapozottnak tekintendő. Az alperes a fellebbezésében a bizonyítékok nem megfelelő értékelésével a tényállás helytelen megállapításán túl valójában az elsőfokú bíróság anyagi jogszabályalkalmazását támadta, ugyanakkor az elsőfokú bíróság az irányadó anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelően állapította meg a felperes megbízási díj igényének megalapozottságát. Az összecszerúség körében a releváns szempontok okszerű értékelésével szintén megalapozott döntést hozott, az alperes a fellebbezésében a mérlegelés okszerűségét megdönteni nem tudta.

[26] Az elsőfokú bíróság a következetes bírói gyakorlatra figyelemmel helytállóan vette figyelembe a megbízási díj Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti feltételeit. Az irányadó jogszabályi rendelkezések és egyéb normák felhívásával, valamint a bírói gyakorlat alapján helyesen állapította meg, hogy a szolgálatirányító parancsnoki és a járőri feladatok külön beosztást képeznek, a járőri feladatok szolgálatirányító parancsnoki feladatellátás melletti elvégzése nem maradhat ellentételezés nélkül. Az alperes a fellebbezésében maga sem vitatta a két pertárgyi beosztás eltérő jogszabályi megjelölését, azonban csak utalt a két beosztás közti átfedésekre és a fellebbezésben konkrétan megjelölt feladatok értékelésének figyelmen kívül hagyására, azonban nem támasztotta alá, hogy ezek figyelembevétele mennyiben és miként dönti meg az elsőfokú bíróság jogalap körében elvégzett helytálló mérlegelését. A tényállás megállapítását támadó érvelése körében az alperes – az általa becsatolt kimutatásokra és okirati bizonyítékokra támaszkodva – azt állította, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített rendszeres, napi szinten jelentkező többletfeladat-ellátással szemben a peresített feladatok tényleges havi átlagos időigénye mindössze 28%-os mértékű volt. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor a peres felek előadásainak, a kihallgatott tanúk vallomásainak, valamint a becsatolt okirati bizonyítékoknak az ítélet indokolásában kellően részletesen kifejtett, okszerű egybevetésével és értékelésével állapította meg a többletfeladat-ellátás eseti jelleget meghaladó rendszerességét, illetve a határozat [96] bekezdése szerinti, mintegy 90%-os előfordulási arányát, amely logikailag zárt bizonyítékértékeléssel szemben az alperes azon fellebbezési érvelése, amely – a többi bizonyítási eszközt kirekesztve – pusztán az általa hivatkozott okirati bizonyítékok objektív jellegét és súlyát hangsúlyozta, önmagában nem lehetett alkalmas az elsőfokú ítéletben rögzített helytálló mérlegelés megdöntésére. Az ítéltábla a teljesség okán arra is rámutat, hogy már az alperes fellebbezésében állított, havi átlagosan 28%-os mértékű többletidő-igény is önmagában elegendő lenne a megbízási díj iránti igény jogalapjának megállapításához. A havi szolgálatteljesítési idő több mint egynegyedét felemésztő, az eredeti munkakörhöz nem tartozó feladatellátás ugyanis pusztán volumene és szükségszerű ismétlődése folytán dogmatikailag kizárja az eseti jelleget, egyúttal objektíve olyan jelentős többletmunkát keletkeztető, rendszeres tevékenységnek minősül, amely a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában rögzített normatív feltételrendszert maradéktalanul kimeríti. Ebből okszerűen következik, hogy az alperesi hivatkozás elfogadása esetén is csupán a feladatellátás aránya módosulna, az azonban a peresített igény anyagi jogi alapjának megdöntésére elvi szinten sem lehetne alkalmas.

[27] Az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki abból, hogy a járőri (járőrvezetői), illetve a szolgálatirányító parancsnoki beosztás eltérő besorolási osztályba tartozó önálló szolgálati beosztás. A járőrszolgálat fogalmából következően a járőr(vezető) szolgálati beosztásba tartozó feladat a közterületek és nyilvános helyek rendőri ellenőrzése, amelynek során a járőr(vezető) különböző, a jogszabályban meghatározott feladatokat lát el. Ezzel szemben a szolgálatirányító parancsnok feladatai a közjogi normában külön szabályozást nyertek és döntően az állomány irányításával, ellenőrzésével, segítségével kapcsolatos feladatokat jelentenek. A 14/2017. ORFK utasítás meghatározza a szolgálatparancsnok konkrét tevékenységi körét és kötelezettségeit, amelyek elsősorban a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információk alapján a halaszthatatlan döntések meghozatalára és intézkedések megtételére vonatkoznak. A szolgálatparancsnoknak az eligazításra jelentkező alárendelt állomány jogszabályban meghatározott ellenőrzését kell elvégeznie. A beosztáshoz tartozó feladatok körén nem változtat az a körülmény, hogy a felperes a tevékenységét az autópályarendészet speciális jellegéből adódóan végezte.

[28] A 30/2015. BM rendelet alapján a járőr(vezető) és a szolgálatparancsnok tehát egymástól eltérő beosztások, melyekhez különböző feladatellátások tartoznak, a hozzájuk kapcsolódó felelősségi körök is eltérnek. A felperes által végzett járőrszolgálatok, járőri, járőrvezetői feladatok túlmutatnak a beosztásán, ekként a szolgálatirányító parancsnok munkakörébe nem tartozó többletfeladatok. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a szolgálatparancsnoki beosztáson túli feladatellátás nem tartozott a felperes munkakörébe. Helytállóan hívta fel a Kúria által kimunkált joggyakorlatot is, miszerint a munkáltatónak nincs joga arra, hogy adott munkakör (beosztás) tartalmát szabadon állapítsa meg. A különböző munkakörökhöz tartozó ellátandó feladatok köre nem lehet azonos, a munkáltatónak ehhez képes kell megállapítania a munkaköri leírás tartalmát, az abban foglaltakat korlátlanul nem bővítheti. A munkaköri leírás nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[29] Az alperes a fellebbezésében csupán utalt a párhuzamos feladatellátásra és az egyes munkakörök közötti átfedésekre, azonban nem adott elő olyan érvelést, amely azt támasztaná alá, hogy a járőri feladatok a szolgálatirányító parancsnoki feladatoktól nem különülnek el, azok ellátása nem jogosít megbízási díjra. Az elsőfokú ítéletben kifejtettekre és a kialakult bírói gyakorlatra is figyelemmel az a körülmény, hogy a többletfeladat jelentős többlettudást nem igényel és alacsonyabb besorolású beosztáshoz tartozik, nem döntheti meg azt a releváns körülményt, hogy két eltérő beosztásról van szó, az eredeti szolgálati feladatok ellátása mellett az eltérő beosztású más feladatok rendszeres ellátása megbízási díjra jogosít. Mindezt nem annulálhatja az általános intézkedési és szolgálatellátási kötelezettségre vonatkozó alperesi hivatkozás sem, az ilyen irányú érvelés nem eredményezheti, hogy az eltérő besorolású feladatok a felperes alapbeosztása szerinti feladatainak részévé váljanak. Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában arra, hogy a 14/2017. ORFK utasítás 2023. február 23-i módosítása nem eredményezte a többletfeladatok beolvadását az eredeti beosztás szerinti feladatokba; önmagában az a körülmény, hogy az Autópálya Alosztály szolgálatparancsnoki beosztása kikerült az ORFK utasítás hatálya alól, nem változtat azon a tényen, hogy a szolgálatirányító parancsnoki és a járőri feladatok elválnak egymástól. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában részletesen megjelölte a felperes által ellátott többletfeladatokat, és értékelte azoknak az eredeti szolgálati beosztástól való elkülönülését, ezért nem vezethetett eredményre az a fellebbezési hivatkozás sem, hogy az elsőfokú bíróság nem tisztázta pontosan az ellátott feladatok körét.

[30] Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a jogalap körében helytállóan állapította meg, hogy a felperes a rendszeres többletfeladatellátás okán a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a perbeli időszak egész tartamára jogosulttá vált a megbízási díjra.

[31] Az igényelt megbízási díj összegszerűségének megállapítása körében az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyítékmérlegelést az alperes a fellebbezésében a Kp. 78.

§ (2) bekezdésére, valamint a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. §-a szerinti releváns eljárásjogi rendelkezésekre történt hivatkozáson keresztül támadta. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában az összegyszerűség körében részletes magyarázatot adott, illetve okszerűen és a logika szabályainak megfelelően fejtette ki, hogy a jogszabály által biztosított mérlegelési intervallumban miért tartotta megalapozottnak a 100%-os mértékű kereseti igényt. Az alperes a fellebbezésében hivatkozott az irányadó eseti döntésekben foglalt mérlegelési szempontokra, azonban azokat a bírói gyakorlat értelmében mindig az adott jogvita egyedi tényállási elemeivel összefüggésben, az abból fakadó releváns körülmények komplex értékelésével kell figyelembe venni. A fenti eseti döntésekben megjelölt releváns szempontokat az elsőfokú bíróság ténylegesen vizsgálat alá vonta és értékelte; ezzel szemben az alperes a fellebbezésében csupán a komplex bírói értékelés elmaradására hivatkozott a többletfeladatok százalékos mértékének egyoldalú kiemelésével. E körben az ítéltábla rámutat arra, hogy míg az elsőfokú bíróság – a jogalap körében már részletesen kifejtettek szerint – a bizonyítékok okszerű mérlegelésével helytállóan állapította meg a többletfeladatok eseti jelleget meghaladó napi rendszerességét, illetőleg azoknak a munkaidő akár 90%-át is kimerítő volumenét, addig az alperes a fellebbezésében az összegyszerűség vonatkozásában csupán arra a pusztán állításra szorítkozott, hogy az elsőfokú bíróság a többletfeladat-ellátás időigényét nem a súlyának megfelelően értékelte és a részletes adatok érdemi elemzését elmulasztotta.

[32] Ehhez képest az elsőfokú bíróságnak az összegyszerűség megállapítása során a többletfeladat-ellátás bizonyított rendszerességét kellett irányadónak tekintenie, amelynek további, részletekbe menő elemzésére már nem volt szükség, hiszen ezen elemet az egyéb releváns körülményekkel komplex módon összevetve okszerűen értékelte, miközben az alperes a fellebbezésében adós maradt annak érdemi alátámasztásával, hogy az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyítékmérlegelés során miért esett volna csekélyebb súllyal latba a hivatkozott időigény, és mindehhez képest miben is nyilvánul meg a támadott bírói mérlegelés állított okszerűtlensége. Az összegyszerűség körében hivatkozott 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdése általánosságban hívja fel a Hszt. 71. § (4) és (5) bekezdéseiben foglalt szempontokat, ebből az alperes a fellebbezésében az ellátott többletfeladatok alacsonyabb beosztásba tartozását és a különleges többlettudás állított szükségtelenségét emelte ki. Ezen szempontokat az elsőfokú bíróság az ítéletében ugyancsak értékelte, ám e körülményeket az azokkal szemben álló tényezőkkel együttesen vette figyelembe, amelyek a minimális mértékűnél magasabb (a középértéket még így sem elérő) összegű megbízási díj megállapítását indokolták; mindezek együttes értékelésével jutott arra az okszerű következtetésre, hogy a kereset szerinti megbízási díj mértéke helytálló. Az alperes a fellebbezésében az általa említett szempontok kiemelésén túl nem jelölte meg, hogy ezek hangsúlyosabb figyelembevételre miként dönthetné meg a törvényszék mérlegelésének okszerűségét. A 14/2017. ORFK utasítás 2023. február 23-i módosítása pedig a jogalap körébe tartozó kérdés, mely az összegyszerűség körében jelentőséggel nem bír. Mindezekre figyelemmel alaptalannak bizonyult az alperes fellebbezési érvelése mind az irányadó jogszabályi rendelkezésekre, mind a kialakult bírói gyakorlattól való eltérésre hivatkozással a megbízási díj összegyszerűségének okszerű megállapítása körében.

[33] Mivel az alperes a fellebbezésében nem adott elő olyan érvelést, amely az elsőfokú ítéletben foglaltak megdöntésére alkalmas lenne, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[34] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a felszámítással egyezően állapította meg tekintettel arra is, hogy annak mérséklését az alperes nem kérte.

[35] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték (95.852 forint) az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja, 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[36] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Kp. 77. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[37] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. június 17.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Oláh Zsolt s. k.	dr. Józsa Ágnes s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró